

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 64.

Elleve Session.

46de Møde.

Tredagen den 2den Marts.

(Forsat.)

Justitsministeren (forts.): Idet jeg troede, at det fortrinsviis var det principielle Hensyn, som maatte gjøre sig gjældende, har jeg naturligviis ikke kunnet være blind for, at der hos en stor Deel af Befolkningen rører sig et levende Dnsse om, at der dog bliver gjort Noget i den Retning, hvori Forslaget gaar, og jeg troer, at der foreligger et Vidnesbyrd herom i den Omstændighed, at Forslaget — vel i en noget anden Stikkelse — saa ofte er blevet forelagt, ligesom ogsaa den Omstændighed, at Forslaget i sin indværende Stikkelse er vedtaget i Folkethinget og gaaet over til dette Thing, vidner herom. Det vil derfor, troer jeg, komme an paa at komme disse Dnsse ind paa en saadan Maade, at man, saavidt muligt, fyldestgjør dem, uden at det kommer til at indvirke skadeligt paa Administrationen. Jeg har forestillet mig, at dette kunde skee paa den Maade — hvorved jeg skal bemærke, at jeg veed, at de Ministre, for hvis Vedkommende Spørgsmaalet kan have Betydning, deri stemme overeens med mig —, at man ad administrativ Vej sørger for, at alle Vedkommende blive instruerede om, at de skulle være pligtige til at gjøre vedkommende Ansøgere eller Klagere bekendte med Indholdet af de af dem afgivne Erklæringer, under de Forudsætninger, hvortil Lovforslaget selv er knyttet, dog at det maatte staae i den paagjældende

Embedsmands eller vedkommende communale Autoritets Magt, naar der fandtes overveiende Grunde, som fremkaldte Betænkeligheder ved at meddele Erklæringerne, da at undlade det, hvorved naturligviis Recurs maatte staae aaben; naar Erklæringen maatte være af en saadan Beskaffenhed eller ialtfald af et saadant Omfang, at det maatte være ønskeligt for den Paagjældende at faae den heel og holden, saa skulde det staae ham frit for, saaledes at han kunde erholde Afskrift deraf. Men hvad jeg rigtignok har tænkt mig som en Betingelse, der vistnok under ialtfald temmelig nær staaende Forhold, maaskee vil fremkalde mindre Betænkelighed, er, at der maatte erlægges Gebyr for Afskrifter. Men medens det vilde være for stærkt, naar den Betaling, der skulde erlægges for en Afskrift af en Erklæring, som maaskee mangen en Gang kunde være temmelig kort, men som det alligevel i høi Grad kunde interessere den Paagjældende at komme i Besiddelse af, var høi, saa var det Noget, der ialtfald kunde blive taget under Overveelse, saa at man kunde nedsette Gebyret saaledes, at det under alle Omstændigheder ikke kom til at falde den Paagjældende besværligt. Jeg har troet, at det var en Maade, hvorpaa man kunde faae Sagen reguleret, saaledes at man gjorde, hvad der under Forholdene var muligt for at opfylde Dnsterne. Jeg veed rigtignok, at Mange ville sige: Ja, denne Instrueren ad administrativ Vej giver ingen Garanti, idetmindste ikke i den Grad, hvori man kunde ønske det; men jeg troer virkelig, at det høitærede Landsting kan gaae ud fra den Forudsætning, at de Mænd, som Hs. Majestæt værdiger at optage i Ministeriet, til